

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a JUDr. Viktora Kučery, v právní věci žalobce **SLOT Group, a.s.**, IČ: 627 41 560, se sídlem Karlovy Vary, Jáchymovská 142, zastoupeného Mgr. Alešem Smetankou, advokátem se sídlem Praha 1, Jungmannova 745/24, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování**, se sídlem Brno, Malinovského nám. 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 3. 2014, č. j. MMB/0136658/2014

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 31. 3. 2014, č. j. MMB/0136658/2014, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Aleše Smetanky, advokáta se sídlem Praha 1, Jungmannova 745/24.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Předmětem řízení je posouzení nicotnosti platebního výměru ze dne 2. 12. 2010, č. j. 00068704/REIP/VHA/005, kterým Úřad městské části města Brna, Brno-střed (dále jen „správce poplatku“) vyměřil společnosti Apex Play místní poplatek za 104 ks jiných technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí ČR, a to za období od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2010 v celkové výši 520 000 Kč. Dále i nicotnost rozhodnutí správce poplatku o odvolání proti výše uvedenému platebnímu výměru (rozhodnutí ze dne 20. 1. 2014, č. j. 100068704/REIP/VHA/023 a rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2014, č. j. MMB/0136658/2014 o odvolání proti rozhodnutí správce poplatku ze dne 20. 1. 2014.

II. Obsah žaloby

Žalobce uvedl, že platebním výměrem ze dne 2. 12. 2010, č. j. 100068704/REIP/VHA/005 správce poplatku vyměřil společnosti Apex Play místní poplatek za 104 ks jiných technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí ČR, a to za období od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2010 v celkové výši 520 000 Kč. Správce poplatku rozhodl o odvolání proti platebnímu výměru (rozhodnutí ze dne 20. 1. 2014, č. j. 100068704/REIP/VHA/023) tak, že toliko formálně nahradil úvodní pasáž výrokové části platebního výměru novým textem, ve kterém opět vyměřil místní poplatek společnosti Apex Play, přičemž výše a specifikace místního poplatku zůstala beze změny. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný tak, že změnil specifikaci místního poplatku a snížil původní celkovou částku místního poplatku ve výši 520 000 Kč na částku ve výši 447 644 Kč, stanovil částku k úhradě na 427 644 Kč, nahradil původní tabulku specifikující jednotlivá zpoplatněná jiná technická herní zařízení tabulkou novou a upravil údaj o splatnosti poplatku. Ve zbytku pak žalovaný rozhodnutí správce poplatku potvrdil včetně toho, že místní poplatek byl vyměřen již neexistující společnosti Apex Play.

Žalobce namítal, že rozhodnutí považuje za nicotná, neboť trpí vadami, které je činí právně a fakticky neuskutečnitelnými ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 písm. b) zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Adresátem shora uvedených rozhodnutí je totiž již zaniklá společnost Apex Play, a.s. Apex Play, a.s., byla zaniklá i v době vydání rozhodnutí správce poplatku. Žalobce ke dni 31. 10. 2012 vstoupil do právního postavení zaniklé společnosti Apex Play, a.s., přičemž v důsledku realizované vnitrostátní fúze na něj přešla všechna práva a povinnosti zaniklé společnosti, a to včetně veřejnoprávních povinností. Do právního postavení zaniklé společnosti vstoupil předtím, než bylo vydáno rozhodnutí správce daně ze dne 20. 1. 2014, č. j. 100068704/REIP/VHA/023 a logicky i žalovaného a tudíž adresátem poplatkové povinnosti již nemohla být zaniklá společnost. Tato skutečnost byla správcí poplatku i žalovanému v době vydání jejich rozhodnutí známa. Na podporu svých tvrzení žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, sp. zn. 8 Afs 78/2006 a rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 4. 2014, sp. zn. 31 Af 12/2013.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí a i předcházející rozhodnutí správce daně bylo vydáno žalobci jako právnímu nástupci zaniklé společnosti Apex Play, a.s. V platebním výměru vydaném ještě před fúzí obou společností nebylo důvodu měnit název poplatníka. Právní nástupnictví je zřejmé z označení poplatníka v rozhodnutí správce daně o odvolání proti platebnímu výměru i z označení poplatníka v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaného. V době vydání platebního výměru byl poplatníkem právní předchůdce žalobce a označení poplatníka v platebním výměru proto bylo správné. Z napadeného rozhodnutí a i z jemu předcházejícího rozhodnutí správce daně je zjevné, že místní poplatek byl vyměřen žalobci jako právnímu nástupci zaniklé společnosti Apex Play, a.s. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Právní hodnocení soudu

Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadená rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku včetně řízení předcházejících jejích vydání, a shledal, že žaloba je důvodná. V souladu s ustanovením § 76 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání soud zrušil rozhodnutí žalovaného.

Soud se nejprve zabýval tvrzenou nicotností napadeného rozhodnutí. Nicotností se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74, který byl publikován pod č. 1629/2008 Sb. NSS. V rozsudku je mj. uvedeno:

„[29] Nicotnost (někdy též označována jako nulita, paakt, absolutní zmatečnost, pseudorozhodnutí, non negotium, zdánlivý akt, pa-akt, právní nullum, neexistence, naprostá (absolutní) neplatnost, či dokonce procesní potrat) představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není „běžným“ rozhodnutím nezákonným, nýbrž „rozhodnutím“, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky. Zatímco v případě „běžných“ vad správních rozhodnutí se na tato, s ohledem na uplatnění zásady presumpce platnosti a správnosti správních aktů, hledí jako na rozhodnutí existující a způsobilá vyvolávat příslušné právní důsledky a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů, v případě nicotných správních rozhodnutí se ani tato zásada neuplatní. Z povahy vad způsobujících nicotnost pak plynou i příslušné právní následky. S nejtěžšími vadami jsou tak nutně spojeny i ty nejtěžší následky. Proto není nikdo povinen nicotné správní rozhodnutí respektovat a řídit se jím. Hledí se na něj, jako by vůbec neexistovalo, protože tedy jde o nezhojitelné právní nic. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času. Definičně lze za nicotný správní akt považovat akt, který vykazuje tak závažné vady, že vůbec není schopen vyvolat žádné právní účinky. Logicky jde o právní nullum a platí zásada „quod nullum est, nullum prodeit effectum“ (srov. Máša, M. K otázce tzv. nicotných správních aktů. Správní právo, 1972, č. 3, s. 139). V tomto ohledu

se jedná o tradičně podávané charakteristické vlastnosti nicotnosti, které lze nalézt již v československé správněprávní literatuře (srov. např. Merkl, A. *Obecné právo správní. Díl druhý*. Praha - Brno: nakladatelství Orbis, akciová společnost, 1932, s. 24 a násl.; nebo Hoetzel, J. *Československé správní právo. Část všeobecná*. Praha: Melantrich a. s., 1934, s. 268 a násl.). Obdobné závěry jsou rovněž obsaženy jak v současné odborné literatuře zahraniční (srov. Starościak, J. *Prawo Administracyjne*. Warszawa: Państwowe wydawnictwo naukowe, 1969, s. 245 a násl.; či Erbguth, W. *Allgemeines Verwaltungsrecht*. Baden-Baden: Nomos Verlagsgesellschaft, 2005, s. 134.), tak i domácí (např. Průcha, P. *Správní právo. Obecná část*. 7., doplněné a aktualizované vydání. Brno: Masarykova univerzita, 2007, s. 369; nebo Staša, J. in Hendrych, D. a kol. *Správní právo. Obecná část*. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2006, s. 212 a násl.).

[30] Na tyto teoretické závěry, v důsledku dlouhodobé absence výslovné pozitivněprávní úpravy nicotnosti, nejprve navázala správní judikatura, zejména Vrchního soudu v Praze (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 3. 1995, sp. zn. 6 A 28/94, kde se uvádí, že právní úprava ... nevypočítává důvody nicotnosti aktu a ponechává právní teorii a soudní praxi, aby samy vymezily okruh případů, kdy vady aktu dosahují takové míry, že již o aktu vůbec nelze hovořit. Judikatura Vrchního soudu v Praze považuje za důvody nicotnosti aktu např. těžké vady působnosti a příslušnosti, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost nebo nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním slova smyslu vůbec neexistuje apod. Stejný význam pak má i nedostatek podkladu k vydání aktu, např. uložení povinnosti podle již zrušeného právního předpisu.) a posléze i Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, publikovaný pod č. 793/2006 Sb. NSS, podle jehož právních závěrů nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislusnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti).

[31] Jak plyne z výše uvedeného, podstatu nicotnosti, obdobně jako skupinu vad, které ji způsobují, v dobách, kdy institut nicotnosti rozhodnutí nebyl legislativně upraven, vymezovala především teorie správního práva a správní judikatura. Na doktrinální a judikatorní závěry navázal zákonodárce právní úpravou institutu nicotnosti rozhodnutí obsaženou v ustanoveních § 77 a § 78 nového správního řádu. Při jeho tvorbě se do značné míry rovněž projeví závěry německé teorie správního práva a právní úpravy obsažené v tamním správním řádu (zákon ze dne 25. 5. 1976, *Verwaltungsverfahrensgesetz*, dále jen „VwVfG“). Podle § 44 odst. 1 VwVfG je správní akt nicotný, pokud obsahuje tak závažné vady, resp. trpí zvláště závažnými nedostatky, přičemž se zřetelem na všechny okolnosti je jeho nicotnost každému zcela zřejmá a je očividná. Podle zmíněné generální klauzule nicotnosti jsou nicotné takové správní akty, které trpí: a) obzvláště závažnou vadou, která je současně b) zjevná. Závažnost je kvalifikovaným pochybením, není prostou nezákonností. Pro posouzení zjevnosti vady vychází německá teorie a judikatura z tzv. *Evidenztheorie*, podle níž je vada zjevná

*tehdy, pokud by se základními okolnostmi případu seznámený laik došel bez dalšího k závěru, že správní akt musí být nicotný. Nicotnost rozhodnutí tak v případě generální klauzule nicotnosti vychází a je patrná z rozhodnutí samého. Vedle generální klauzule obsažené v § 44 odst. 1 VwVfG, jednotlivé (speciální) důvody nicotnosti posléze výslovně vyjmenovává § 44 odst. 2 VwVfG, který obsahuje šest důvodů nicotnosti. Při posuzování nicotnosti správního aktu je třeba nejprve zkoumat, zda není nicotnost dána podle jednotlivých speciálních důvodů nicotnosti (tzv. absolutní důvody nicotnosti, srov. Finke, W. a kol. *Allgemeinse Verwaltungsrecht*. 10. přepracované vydání. Hamburg: Maximilian-Verlag, 2006, s. 187) podle § 44 odst. 2 VwVfG a až poté lze uvažovat, zda nemůže být správní akt nicotný s ohledem na naplnění definičních znaků generální klauzule.“*

V posuzovaném případě bylo ve smyslu § 264 odst. 1 daňového řádu v řízení postupováno dle daňového řádu. V daňovém řádu je institut nicotnosti upraven v § 105. Dle § 105 odst. 2 daňového řádu *nicotné je rozhodnutí, pokud a) správce daně nebyl k jeho vydání vůbec věcně příslušný, b) trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo c) je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně.*

V komentáři v ASPI k § 105 odst. 2 daňového řádu je mj. uvedeno: *„Termín nicotnost správního aktu předchází právní úprava nepoužívala, ačkoliv praxe ukazovala, že nicotná rozhodnutí byla správci daně vydávána a existují i při správě daní. Zák. o správě daní a poplatků upravoval institut tzv. neplatnosti rozhodnutí (srov. § 32 odst. 7 zák. o správě daní a poplatků), který vedle evidentně nicotných rozhodnutí nepřesně a nedostatečně dopadal na širokou škálu jinak vadných rozhodnutí bez toho, že by dostatečně vymezil obsah těchto vad a diferencoval mezi tímto a dalšími procesními prostředky k nápravě zjištěného stavu. Proto také bylo v praxi použití tohoto ustanovení požadováno daňovými subjekty mnohem častěji, než by odpovídalo jeho základnímu zákonnému vymezení, reakce správců daně byly předmětem častého soudního přezkumu a hojně judikatury, v níž se soudy pokusily doktrinálně vymezit rozhodnutí nezákonná, nicotná, neplatná a dát těmto pojmům náležitý obsah a rozlišit tak mezi nimi (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 5. 2005, čj. [6 A 76/2001-96](#), č. 793/2006 Sb. NSS), a byla zkoumána dokonce jeho ústavnost (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 11. 1998, sp. zn. [Pl. ÚS 8/98](#), publikovaný pod č. [300/1998 Sb.](#)).“*

Zákon (podobně jako správní řád) výslovně pojem nicotnost rozhodnutí používá, ale nepodává jeho legální definici a charakteristiku a i nadále ji ponechává doktríně a soudní judikatuře. Nicotnost, někdy též označována jako nulita, paakt, absolutní zmatečnost, pseudorozhodnutí, non negotium, zdánlivý akt, pa-akt, právní nullum, neexistence, naprostá (absolutní) neplatnost, či dokonce procesní potrat, představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí, je rozhodnutím nicotným.

Nicotným rozhodnutím se rozumí takové vadné rozhodnutí, které je rozhodnutím jen zdánlivě. Ve skutečnosti nicotné rozhodnutí neexistuje v tom smyslu, že není způsobilé vyvolat veřejnoprávní účinky, byť formálně je vydáno, třeba i oznámeno příjemcům. V právním významu slova tedy nelze vůbec dovodit, že by takový akt (spíše paakt) někoho zavazoval (správce daně samotného nebo subjekty) či že by jej někdo byl povinen respektovat. Nulitní

akt není ani nadán presumpcí správnosti, a není tedy považován vůbec za výkon pravomoci správce daně. Změnu tohoto stavu nemůže přinést ani plynutí času.

Za vady, které činí rozhodnutí zjevně vnitřně rozporným, bude možno považovat takový obsah rozhodnutí, který je zmatečný, nesmyslný, neurčitý, ve zjevném protikladu je výrok a jeho odůvodnění apod.

Právně či fakticky neuskutečnitelná rozhodnutí jsou taková rozhodnutí, která by splněním znamenala spáchání protiprávního, deliktního, či dokonce trestného jednání, která by ukládala povinnosti objektivně nesplnitelné, v nichž by neexistoval vůbec skutkový základ (byla by bezobsažná), povinnosti by byly (nejen v důsledku absolutního omylu) adresovány neexistujícím subjektům nebo subjektům, které jejich nositeli vůbec nemohou být nebo přestaly být apod. Příkladem tu je vydání platebního výměru a uložení daňové povinnosti zemřelé osobě (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 13. 5. 2008, čj. [8 Afs 78/2006-74](#), č. 1629/2008 Sb. NSS).“

V posuzovaném případě společnost Apex Play, a.s. zanikla již dne 31. 10. 2012, kdy byla vymazána z obchodního rejstříku. Správní řízení bylo v roce 2010 zcela správně zahájeno s touto společností a rovněž platební výměr ze dne 2. 12. 2010, č. j. 100068704/REIP/VHA/005 byl vydán správně vůči obchodní korporaci Apex Play, neboť v době řízení a vydání tohoto rozhodnutí správce poplatku společnost existovala. I rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování ze dne 18. 1. 2011, č. j. MMB/0021653/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání společnosti Apex Play, a.s. proti shora specifikovanému rozhodnutí správce daně, bylo správně vydáno vůči společnosti Apex Play, a.s. Proti tomuto rozhodnutí byla podána žaloba a zdejší soud rozsudkem ze dne 29. 5. 2013, č. j. 30 Af 33/2013-73 rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování ze dne 18. 1. 2011, č. j. MMB/0021653/2011 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V průběhu soudního řízení usnesením zdejšího soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 30 Af 31/2011-125 bylo rozhodnuto, že namísto původního žalobce bude v řízení pokračováno na straně žalobce se společností SLOT Group, a.s. (nynější žalobce). Důvodem takového postupu byl zánik původního žalobce na základě fúze společnosti. Z obsahu rozhodnutí správce poplatku ze dne 20. 1. 2014, č. j. 100068704/04/REIP/VHA/023, kterým bylo částečně vyhověno podanému odvolání proti platebnímu výměru ze dne 2. 12. 2010, č. j. 100068704/REIP/VHA/005, je zřejmé, že správce poplatku již jako s účastníkem řízení jednal se společností SLOT Group, a.s. (žalobce) jako právním nástupcem společnosti Apex Play, a.s., k čemuž došlo na základě provedené fúze. Rozhodnutí tedy obsahuje správné označení příjemce rozhodnutí. Rovněž bylo i doručováno právnímu zástupci této společnosti, který proti němu podal odvolání. Stejně tak i rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2014, č. j. MMB/0126658/2014 obsahuje správné označení příjemce rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí správce poplatku ze dne 20. 1. 2014, č. j. 100068704/REIP/VHA/005 je pak uvedena konkretizace osoby účastníka řízení a popsáno právní nástupnictví společnosti SLOT Group, a.s. Rovněž i v jednotlivých přípisech či výzvách je uváděna společnost SLOT Group, a.s. Výkladem lze proto dospět k závěru, že se nejedná o případ, kdy by skutečně bylo jednáno a povinnost byla ukládána již neexistujícímu subjektu společnosti Apex Play, a.s., jak namítal žalobce. Tak tomu bylo v právní věci rozhodnuté zdejším soudem pod sp. zn. 31 Af 12/2013, kdy správní řízení bylo správně zahájeno a vedeno se společnostmi Apex Play, a.s., a APEX On-line, a.s., a jim byly také správně vydány platební výměry, ale druhostupňová rozhodnutí správního orgánu byla

vydána až dne 31. 12. 2012 vůči již neexistujícím subjektům. V posuzovaném případě bylo řízení vedeno se správným subjektem (žalobce) a rovněž i jeho označení v rozhodnutí správce daně i žalovaného je správné. Nelze podle názoru soudu ve smyslu výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu či odborné literatury dovodit nicotnost těchto rozhodnutí.

V posuzovaném případě nelze odhlédnout od toho, že ve výroku rozhodnutí správce poplatku ze dne 20. 1. 2014, č. j. 100068704/04/REIP/VHA/023, kterým bylo částečně vyhověno odvolání žalobce proti platebnímu výměru ze dne 2. 12. 2010, č. j. 100068704/REIP/VHA/005, je jako poplatník označen Apex Play, a.s. Stejně tak nelze akceptovat, aby jako poplatník byla v platebním výměru ze dne 2. 12. 2010, č. j. 100068704/REIP/VHA/005 uvedena společnost Apex Play, a.s., neboť rozhodující je, že platební výměr nabyt právní mocí až ke dni rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2014, č. j. MMB/0136658/2014 (právní moc dne 2. 4. 2014) a měl reflektovat skutečnost, že společnost Apex Play, a.s. zanikla již dne 31. 10. 2012 a jejím nástupce se stal žalobce. Výrok platebního výměru měl být proto změněn a jako poplatník měl být označen žalobce. Takové pochybení nebylo napraveno ani rozhodnutím žalovaného. Výrok rozhodnutí je totiž nejdůležitější částí rozhodnutí a v něm jsou konkretizována práva a povinnosti, o nichž bylo rozhodnuto. Pouze výrok rozhodnutí nabývá právní moci (srov. § 103 daňového řádu), pouze výrok lze napadnout opravnými prostředky (srov. § 109 odst. 1 věta druhá daňového řádu, podle níž je odvolání nepřipustné, jestliže směřuje jenom proti odůvodnění rozhodnutí). Rozpor mezi tím, s kým bylo vedeno řízení a je označen jako poplatník a tím, kdo je uveden ve výroku rozhodnutí, zakládá v posuzovaném případě nesrozumitelnost takového rozhodnutí, což způsobuje nezákonnost rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.), k níž soud přihlíží z úřední povinnosti. Soudu proto nezbylo než rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

V. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) a dva režijní paušály, tedy ve výši 2 x 3 100 Kč a 2 x 300 Kč, tedy celkem 6 800 Kč. Protože advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení na částku 8 228 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 11 228 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. 5. 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu